

Quomodo anima cum lacrymis debeat orare deum, quando tentatur ab inimico

Περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζεται ὑπὸ τοῦ Ἐχθροῦ πῶς ὀφείλει μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ προσεύχεται

ὀφείλει μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ προσεύχεται Ψυχὴ τεθλιμμένη προσέρχεται σοι, ἅγιε Δέσποτα, καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάνει σοι περὶ τοῦ λυμεῶνος Ἐχθροῦ, καὶ μετὰ πάσης ταπεινώσεως προσπίπτει δεομένη σου περὶ τοῦ θλίβοντος αὐτὴν ἀντικειμένου. Ἐπειδὴ οὖν ἀναιδῶς σοι προσέρχεται, ἐπάκουσον αὐτῆς ἐν τάχει· καὶ καταφυγούσῃ πρὸς σὲ ποθινῶς, ἐπίσκεψαι αὐτῇ ἐπιμελῶς. Ἐὰν ὑπερίδῃς αὐτὴν τεθλιμμένην, ἀπώλετο· ἐὰν βραδύνῃς ἐπακούσαι αὐτῆς συνεχομένης, ἐξέλιπεν. Ἐὰν δὲ διὰ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐπισκέψῃ αὐτὴν, εὐρίσκεται· ἐὰν δὲ ἐπιβλέψῃς ἐπ' αὐτήν, σῶζεται· ἐὰν ἐπακούσῃς αὐτῆς, ἐνδυναμοῦται. Ζήλωσον περὶ αὐτῆς, ὅτι ἀρμοστή σου ἐστὶ· καὶ γὰρ ὁ ἀρμοσάμενος αὐτὴν σοι ἐστὶ Παῦλος ὁ 60 ἀπόστολος· ὃς εἶπεν ὅτι ἀθάνατος ζηλωτῆς τυγχάνεις. Μὴ ὑπερίδῃς αὐτήν, ἵνα μὴ ὑπολάβῃ ὁ Ἐχθρὸς ὅτι ἀποστάσιον δέδωκας αὐτῇ καὶ ἀπέπεμψας αὐτήν. Παίδευσόν με, Δέσποτα, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς σου, καὶ μὴ παραδῶς με εἰς χεῖρας λυμεῶνος. Ἴδου γὰρ συνῆξα τοὺς λογισμούς μου πανταχόθεν, καὶ οὐχ εὐρίσκω ἀγαθόν τι ὑπομνησθῆναι ἔμπροσθέν σου, εἰ μὴ τοῦτο μόνον, ὅτι πλήν σου ἄλλον οὐκ οἶδα. Ἄμετρον πλάτος ὑπάρχει ἢ χάρις τῶν ἰαμάτων σου· καὶ πᾶσι τοῖς προσερχομένοις σοι παρέχει ἴασι. Καὶ γὰρ τὰ ἐμὰ τραύματα συνεχῶς ἰῶνται διὰ τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ πάλιν σαθοῦνται διὰ τὴν ἐμὴν ἀμέλειαν. Νῦν ἐπελαθόμην τοῦ ἱατροῦ ἐν τῇ ὑγιείᾳ μου, καὶ ἐπελάθητό μου ὁ ἱατρὸς ἐν τῇ ἀρρωστίᾳ μου. Ὅτι κόπον παρέχουσί σοι αἱ ἁμαρτίαι μου, γινώσκω· καὶ ὅτι ἠλεημένος παροργίζω σε, οὐκ ἀγνοῶ· καὶ ὅτι βαστάζεις με διὰ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, οὐκ ἐπιλανθάνομαι· καὶ γὰρ εὐσπλαγχνος μήτηρ ἀθετουμένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου βρέφους, οὐ στέγει ὑπεριδεῖν αὐτό, διότι νι 61 κᾶται ὑπὸ τῶν σπλάγχνων αὐτῆς. Εἰ οὖν ἐκείνη οὕτω, πόσω μᾶλλον ἢ εὐσπλαγχνία σου. Ἴδου δὴ, Δέσποτα, καὶ τοῦ πετεινοῦ τὰ σπλάγχνα κέχυται ἐπὶ τοῖς νεοσσοῖς αὐτοῦ, καὶ καθ' ὥραν ἐπισκέπτεται αὐτά, καὶ βρώματα αὐτῶν φέρει, καὶ κοπιᾷ ἵνα θρέψῃ αὐτά· ἤττηται γὰρ ὑπὸ τῶν σπλάγχνων. Εἰ δὲ τὰ ἄλογα οὕτως εὐσπλαγχνα τυγχάνει, πόσω μᾶλλον ἢ χάρις σου, μυριοπλάσιον νικωμένη ὑπὸ τῶν σπλάγχνων, ἐλεήσει τοὺς προσερχομένους αὐτῇ καὶ ζητοῦντας αὐτήν ἐν ἀληθείᾳ. Ἴδου πάλιν πηγὴ πλήρης ὑδάτων βρύουσα ἀδιαλείπτως ἀφθόνως παρέχει πᾶσι τοῖς προσερχομένοις αὐτῇ, καὶ ἀνευδὲς ὑπάρχουσα ἐπαίνων ἀνθρωπίνων· οὐ γὰρ ἐστὶν ἔπαινος τὸ δωρεὰν παρέχειν αὐτῷ τὴν πόσιν, ἀλλὰ τὸ δι' αὐτῆς σὲ δοξάζειν. Εὐδὴλον γὰρ ἐστὶν ὅτι διὰ τὴν εὐεργεσίαν τῆς χάριτός σου ἐκείνη τὴν πόσιν παρέχει. Ἴδου γὰρ ἰστόρησεν ἢ πηγὴ τὸ ἄπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν σου. Ἀφθόνως τὰς ἐπουρανίους δυνάμεις τρέφεις, καὶ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς πᾶσαν πνοὴν οἰκονομεῖς, ἀνευδὲς ὑπάρχων ἐπαίνων καὶ δόξης πάσης κτίσεως. Δεδοξασμένος ὑπάρχεις ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς μεγαλωσύνης σου καὶ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς δόξης 62 σου. Ἡ ἀγάπη σου ποθοῦσα τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, ἑαυτὴν πρὸς ἡμᾶς κλίνει, ἵνα δοξολογούντων ἡμῶν αὐτὴν σωθῶμεν ἐν αὐτῇ δι' αὐτῆς. Πέπεισμαι γάρ, ὅτι αὐτὴ ἢ ἀγάπη τῆς χάριτός σου ἀντιλαμβάνεται καὶ προσδέχεται τὸν προσερχόμενον αὐτῇ. Καὶ προγνώστης ὢν, ὦ Δέσποτα, βλέπεις ἐὰν ἐξεδύσατο τὸν κόσμον παντελῶς. Πρὸ τοῦ φθάσαι αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν, ἀνοίγεις αὐτῷ· πρὸ τοῦ αὐτὸν προπεσεῖν, χεῖρα ἐπιδίδως· πρὸ τοῦ βρῦσαι αὐτὸν τὰ δάκρυα, τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐπιρρίπτεις· πρὸ τοῦ ἐξομολογήσασθαι αὐτὸν τὰ χρεοφειλήματα αὐτοῦ, τὴν συγχώρησιν παρέχεις. Οὐκ ἐγκαλεῖς· οὐ λέγεις, ποῦ ἀνήλωσας τὸν

χρόνον; Πῶς παρήλθες τὸν καιρόν; Οὐ ζητεῖς τὴν ποσότητα τοῦ γραμματείου τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, οὐ μιμνήσκεις τὸν παροργισμόν τῆς ἀμελείας αὐτοῦ· οὐκ ὀνειδίζεις τὴν ἀθέτησιν τῶν εὐεργεσιῶν σου, ἀλλὰ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὸν κλαυθμὸν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας προορῶν κράζεις· ἐκβάλετε τὴν πρώτην στολὴν καὶ ἐνδύσατε αὐτόν· θύσατε 63 τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ εὐφροσύνην. Συνέλθωσιν ἄγγελοι καὶ εὐφρανθῶσιν ἐπὶ τῇ εὐρέσει τοῦ ἀπολλυμένου υἱοῦ καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ πεπλανημένου κληρονόμου· καὶ ὡσπερ ἔμπορον εἰς τὰ ἴδια ἐπιδημήσαντα μετὰ πλοῦτου πολλοῦ, οὕτω προσδέχεται ἡ χάρις σου τὸν προσερχόμενον ἁμαρτωλὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς· ποθεῖ γὰρ ἰδεῖν τὰ δάκρυα καὶ διψᾷ ἰδεῖν τὴν μετάνοιαν καὶ χαίρει ἐπὶ τῇ σπουδῇ τῶν σπουδαζόντων μετανοῆσαι. Δεῖξον οὖν καὶ ἐν ἐμοὶ πολλὴν σου εὐσπλαγχνίαν καὶ ἄνες μοι ἀπὸ τῆς συνοχῆς τοῦ λυμεῶνος· τραυματίσας γὰρ με στήκει ἐκμυκτηρίζων με· καὶ καθὼς ἐν τῇ θαλάσῃ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ καὶ ἐξήγειράν σε, καὶ διὰ τῆς εὐλογημένης φωνῆς τοῦ στόματός σου ἐκόπασεν ἡ λαῖλαψ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐγαληνίασεν ἡ ζάλη τῶν κυμάτων, ἐπάκουσον τῶν δακρύων μου, ὅτι ἡμέρας καὶ νυκτὸς διεγείρουσίν σε· ἔτη δώδεκα κάμνοντες οἰκοῦντες ἰατροί, οὐκ ἴσχυσαν ἰάσασθαι τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος, πόνον μᾶλλον παρεῖχον ἢ ἴασιν· ὅσα δὲ ἐκεῖνοι οὐκ ἴσχυσαν, αὐτὸς παρέσχες· καὶ ὅσα ἐκεῖνοι ἐθριάμβευσαν, αὐτὸς ὑγίωσας καὶ ἀπόνως τὴν ἴασιν ἐδωρήσω· προσδοκῶσα γὰρ λαβ 64 θάνειν σε, λάθρα προσῆλθε τῷ κρασπέδῳ τῶν ἱματίων σου· προσῆλθεν, οὐχὶ τοῦ ἁγίου σώματος ἠψατο, καὶ ἡ περιβολὴ σου ἴασιν αὐτῇ παρέσχεν, καὶ ἀπαλλαγὴν ἄσινῃ πολλῶν ἰατρῶν. Ἀπάλλαξον καὶ ἐμοῦ τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν ἀπὸ τῆς αἰσχύνης καὶ τοῦ ὀνειδίου τοῦ θλίβοντός με Ἐχθροῦ, εὐσπλαγχνε Ἰατρέ· δεῖξον εἰς τὰ μέλη μου τὴν πολλὴν σου σοφίαν· καὶ ἄσπιλα ποιήσον τὰ τραύματά μου, καὶ ἔθου ἐν αὐτοῖς κάλλος ἀρετῆς, καὶ κηρυχθῆτω ἡ χάρις σου, ὅτι αὐτὴ με ἐρρύσατο· ὁ ἀναμάρτητος Ἀμνός, ὁ σφαγεὶς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς οἰκουμένης, καὶ εἰρηνοποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, μή με ἀπορρίψης, ὅτι ἀναιδῶς σοι προσῆλθον, καὶ μὴ εἴπης μοι, τί ὑπέμεινες ἔνεκεν ἐμοῦ; Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ καὶ φρικτῇ ἐρεῖς ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς· οἴδατε τί ὑπέμεινα ὑπὲρ ὑμῶν; Ἀόρατος ὢν, ὠράθην ὑμῖν· ἀθάνατος ὢν, δι' ὑμᾶς κατεκρίθην· ἀναμάρτητος ὢν, δι' ὑμᾶς ἐρραπίσθην· καὶ οὕτως σταυρούμενος οὐκ ὠργίσθην· μυκτηριζόμενος οὐ κατηρασάμην. Ἐγὼ ὁ Δεσπότης, ἀνώτερος ὢν πάντων τῶν ἁμαρτημάτων καὶ ἐγκλη 65 μάτων, δι' ὑμᾶς ταῦτα ὑπέμεινα· ὑμεῖς ὑπεύθυνοι ὑπὲρ ἐμοῦ τί ὑπεμείνατε; Ἐνεκεν τούτου ἀπολογία οὐκ ἔχει τις ἐξ ἡμῶν. Μνήσθητι, Κύριε, ὅτι ταῦτα πάντα ὑπέμεινας ὑπὲρ ἡμῶν διὰ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ διὰ τὴν σὴν ἀγαθωσύνην καὶ δικαιοσύνην, καὶ οὐ διὰ τὰ ἡμέτερα κατορθώματα· ὡς γὰρ παρεδόθης τότε ὑπὲρ ἡμῶν ἅγιος, ἀναμάρτητος, καὶ νῦν ὁ αὐτὸς εἶ, Δέσποτα, οὐ γὰρ μετεβλήθη ἡ εὐσπλαγχνία τῆς θεότητός σου, ἢν ἔχεις κατὰ φύσιν, ἡμεῖς δὲ καὶ τότε ἀσεβεῖς καὶ πονηροί, καὶ νῦν ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀσθενοῦντες. Τὸ χάρισμα οὖν, ὃ ἐχαρίσω διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, μὴ ἀφέλης αὐτὸ ἀφ' ἡμῶν· εἰ μὲν γὰρ τότε διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν ἐλυτρώσω ἡμᾶς, νῦν δὲ ἐπειδὴ ἡμάρτομεν, διὰ τοῦτο ὀργίζῃ καὶ ἀφέλεις τὴν χεῖρά σου, εἰκότως εἴπομεν, ἅγιος, ὅτι διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν τότε ἐλυτρώσω ἡμᾶς, καὶ νῦν δὲ ὅτι ἡμάρτομεν, ἀπέστης ἀφ' ἡμῶν· ἀλλὰ καθὼς προεῖπον, ἡμεῖς καὶ τότε ἀσεβεῖς καὶ νῦν ἁμαρτωλοί· τὸ οὖν δῶρον, ὃ ἐδωρήσω ἡμῖν διὰ τὴν σὴν φιλανθρωπίαν, ἕως τέλους βεβαιῶ 66 θῆτω εἰς ἡμᾶς. Ἐγὼ μὲν τεθλιμμένη ψυχὴ ἔτι καὶ ἔτι βοῶ πρὸς σε, Δέσποτα, καὶ ἐντυγχάνειν σοι περὶ τοῦ Ἐχθροῦ μου ἀναγκάζομαι· Ἴδε, Δέσποτα, καὶ γενοῦ μοι καταφυγή, καὶ ἐπιτίμησον τοῖς πειραταῖς αὐτοῦ, ὅτι κατὰ πᾶσαν ὥραν περιπτοοῦσίν μου καὶ οὐ συνιῶ, κλέπτουσίν μου καὶ οὐ γινώσκω, μετεωρίζουσίν με καὶ οὐ καταλύσσομαι· ἐμποδίζουσίν με, ἵνα παρακαλέσω σε, γινώσκουσι γὰρ, ὅτι ἐὰν βοήσω πρὸς σὲ μετὰ δακρύων καὶ κλαυθμοῦ, οὐχ

ύψησεις· οἴμοι, οἶον ἀντίπαλον ἔχω ἐν τῷ σκάμματι· μακαρία εἰμί, οἶον λυτρωτὴν ἔχω καὶ μισθοποδότην τοῦ ἀγῶνος. Ὁ μὲν βασιλίσκος, τὸ θηρίον, εἰς τὰ ἐκάτερα δεινὸς τυγχάνει, ἐν τῷ βλέμματι καὶ ἐν τῇ πικρότητι, καὶ οὗτος ὁ δράκων εἰς τὰ ἀμφοτέρωτα πονηρότερος αὐτοῦ ὑπάρχει, ἐν τῇ πάλῃ καὶ ἐν τῇ ἀναιδεΐᾳ· ἡ δύναμις ἡ ἀγία, ἡ καταπιούσα τὰς ράβδους τὰς μεταβληθείσας εἰς δράκοντας, ἐπιτίμησον καὶ τούτῳ τῷ δράκοντι, ὅτι ἀναιδῶς μοι προσέρχεται, καὶ τῇ ἀναιδεΐᾳ τῆς πάλης αὐτοῦ τοῖς ὑπομένουσι θησαυρὸν κατεργάζεται, καὶ ἡ θλίψις, ἣν φέρουσιν αἱ ἀπειλαὶ αὐτοῦ, μακαρισμὸν ἔχουσιν ἐγκεκρυμμένον· ἡ γὰρ χαρὰ τοῦ αἰῶνος τούτου 67 ἀνάμεστος λύπης ἐστίν· ἡ δὲ θλίψις καὶ ὁ στεναγμὸς χαρὰν καὶ ζωὴν αἰώνιον προξενεῖ. Πάντοτε μὲν ἡσθένησα καὶ ἀσθενῶ, Δέσποτα, καὶ ἀδιαλείπτως ἐπισκέπτεταί με ἡ χάρις σου καὶ ἴαταί με· καὶ καθ' ὥραν ἠθέτησα τὸν μισθὸν τῶν ἰαμάτων αὐτῆς καὶ ἀθετῶ. Ἐπειδὴ ἀτίμητὰ εἰσιν τὰ ἰάματα τῆς χάριτός σου, δωρεὰν αὐτὰ παρέχεις, καὶ ἐπειδὴ διὰ τῶν δακρύων χαρίζῃ αὐτά, χάρισαι καὶ ἐμοὶ διὰ τῶν δακρύων μου τὰ ἰάματα τῆς ψυχῆς μου. Εὐδελόν ἐστι πᾶσιν, ὅτι ὁ αἰὼν οὗτος σκάμματι ἔοικεν, καὶ ὁ δράκων ὁ ἰσχυρὸς πᾶσιν ἀνταγωνίζεται. Ὑπὸ τινῶν μὲν νικᾶται καὶ καταπατεῖται, τινὰς δὲ νικᾷ καὶ καταπατεῖ· ὑπὸ τινῶν καταβάλλεται καὶ ἐκμυκτηρίζεται, τινὰς δὲ αὐτὸς καταβάλλει καὶ ἐκμυκτηρίζει· οἱ μὲν διὰ τῆς πάλης αὐτοῦ στεφανοῦνται, οἱ δὲ διὰ τῆς πάλης αὐτοῦ ἠττῶνται· οἱ μὲν διὰ τῆς πικρότητος αὐτοῦ, τῆς γλυκύτητος τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐπιτυγχάνουσιν, οἱ δὲ διὰ τῆς γλυκύτητος αὐτοῦ καὶ χαυνότητος τὴν πικρότητα τῆς αἰωνίου κολάσεως εὐ 68 ρίσκουσιν· οἱ μὲν διὰ τῆς αὐτῶν ἄκρας ἀκτημοσύνης εὐχερῶς αὐτοῦ περιγίνονται, τῶν δὲ διὰ τὴν περιβολὴν τῶν γηίνων πραγμάτων αὐτὸς περιγίνεται· τοῖς δὲ ποθοῦσι τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὁ πόλεμος αὐτοῦ ὡς οὐδὲν ἐστίν· τοῖς δὲ ποθοῦσι τὸν κόσμον δυσχερῆς καὶ ἀβάστακτος. Μακάριοι οἱ τὸν Θεὸν ἀγαπήσαντες, καὶ διὰ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καταφρονήσαντες πάντων· μακάριοι οἱ δακρύνοντες ἡμέρας καὶ νυκτός, ἵνα ῥυσθῶσιν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς· μακάριοι οἱ ταπεινώσαντες ἑαυτοὺς ἐκουσίως, ὅτι ἐκεῖ ὑψωθήσονται· μακάριοι οἱ ἐγκρατεῖς, ὅτι ἡ τρυφή τοῦ παραδείσου αὐτοὺς μένει· μακάριοι οἱ καταπονήσαντες ἑαυτῶν τὰ σώματα ἐν ἀγρυπνίαις καὶ ἀσκήσει, ὅτι ἡ ἀγαλλίασις τοῦ παραδείσου αὐτοῖς ἠτοίμασται· μακάριοι οἱ γενόμενοι ἐκουσίως ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι αὐτοὶ ἐκ δεξιῶν σταθήσονται· μακάριοι οἱ κτησάμενοι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, ὅτι αὐτοὶ φιλόχριστοι κληθήσονται· μακάριοι οἱ σταυρώσαντες ἑαυτοὺς, ὅτι ἐν Θεῷ ἐγένετο ἡ μελέτη αὐτῶν ἡμέρας καὶ νυκτός· μακάριοι οἱ περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας αὐτῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐτοίμους ἔ 69 χοντες τὰς λαμπάδας αὐτῶν, καὶ προσδοκῶντες τὸν ἑαυτῶν Νυμφίον, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων· μακάριος ὁ κτησάμενος νοεροῖς ὀφθαλμοῖς τὴν θεωρίαν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν καὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως, καὶ σπουδάσας καμεῖν, ἵνα ἐπιτύχη τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν· μακάριος ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν διηνεκῶς τὴν φρικτὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ σπουδάσας εὐαρεστῆσαι ἕως ὥρα ἐστίν· μακάριος ὁ γενόμενος ἐπὶ γῆς ἀπαθῆς ὡς ἄγγελος, ἵνα σὺν Ἀγγέλοις χαρῆ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Σπουδάσωμεν οὖν, ἀδελφοί, τὰ ἄνω βλέπειν, τὰ ἄνω διανοεῖσθαι, τὰ ἄνω ἐνθυμεῖσθαι, τὰ ἄνω διαλογίσθαι, τὰ ἄνω μνημονεύειν, τὰ ἄνω μελετᾶν, τὰ ἄνω φρονεῖν, τὰ ἄνω λαλεῖν, τὰ ἄνω ποιεῖν, τὰ ἄνω πραγματεύεσθαι· ὅλα δι' ὅλου τοῖς ἄνω προσομιλεῖν, καὶ μὴ νεύειν πρὸς τὰ κάτω, ὅπου αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ματαίου καὶ θανατηφόρου· ἀλλὰ καλὸν ἐστὶ πάντοτε βλέπειν τῷ τῆς καρδίας ὄμματι, μὴ τι ἐμπέση εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ λογισμὸς πονηρός, ἢ ἄλλο τι τῶν μὴ ἄρε 70 σκόντων τῷ Δεσπότη Θεῷ, καὶ σκοτήση τὸν νοῦν· ἀλλ' ἄκουσον σὺ ὁ ἀναγινώσκων, περὶ ἑμαυτοῦ λέγω, ἔχομεν τί διανοεῖσθαι πάντοτε, ἔχομεν τοὺς Ἀγγέλους, ἔχομεν τοὺς Ἀρχαγγέλους, ἔχομεν τὰς Δυνάμεις, ἔχομεν τὰς δόξας τῶν Κυριοτήτων, ἔχομεν τὰ Χερουβεὶμ, ἔχομεν τὰ Σεραφεὶμ, ἔχομεν ἑαυτοὺς,

ἔχομεν τὸν τῶν ἀπάντων Δεσπότην Θεόν, τὸ καλὸν καὶ ἅγιον ὄνομα, ἔχομεν τοὺς Προφήτας, ἔχομεν τοὺς Ἀποστόλους, ἔχομεν τὰ ἅγια Εὐαγγέλια, τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ἔχομεν τοὺς Μάρτυρας, ἔχομεν πάντας τοὺς Ἁγίους, ἔχομεν τοὺς Ὁμολογητάς, ἔχομεν τοὺς ἁγίους Πατέρας, Πατριάρχας, ἔχομεν τοὺς Ποιμένας, ἔχομεν τοὺς Ἱερεῖς, ἔχομεν τοὺς οὐρανοὺς καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Ταῦτα καὶ ἐν τούτοις διανοοῦ, καὶ ἔση υἱὸς τοῦ Δεσπότη [τοῦ] Θεοῦ, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.